

El cranc blau americà sembla haver-se sumat en els darrers mesos al 'Dyspanopeus sayi', un altre cranc invasor, amb la intenció de colonitzar el delta de l'Ebre. Però no és bon moment per invertir en l'anti-

ció als problemes, i la supressió de la línia d'investigació de crustacis de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (IRTA) penja un interrogant als efectes sobre l'ecosistema de la zona. Del cranc blau se

n'han capturat ja tres exemplars en diversos punts i els pescadors diuen haver-ne vist més. Al marge d'incert, fins i tot podria resultar rendible, ja que la seua carn és molt apreciada en alguns països.

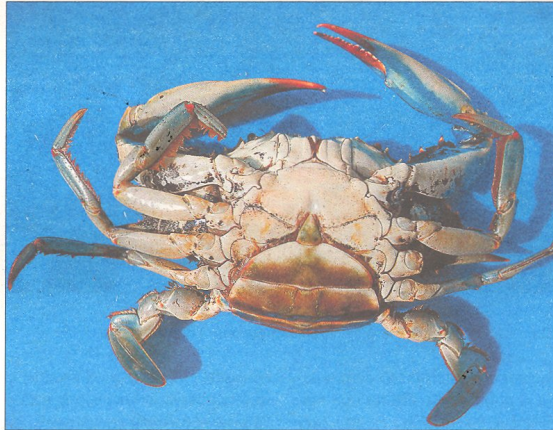
Els crancs invasors afegeixen incertesa al Delta

TERRES DE L'EBRE **Oscar Meseguer**

Científics de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (IRTA) han detectat al delta de l'Ebre fins a tres exemplars d'una nova espècie invasora, el *Callinectes sapidus*, conegut com el cranc blau americà. La irrupció d'aquesta espècie se suma a la constatació de l'establiment a la badia dels Alfacs d'un altre cranc invasor, el *Dyspanopeus sayi*. Tots dos generen molts interrogants sobre els seus efectes en l'ecosistema, i el cas és que ara mateix no hi ha un seguiment científic de la qüestió perquè els gestors de l'IRTA han decidit eliminar la línia de recerca de crustacis, que es portava a terme al centre de Sant Carles de la Ràpita, la qual cosa "dificultarà encara més l'obtenció d'informació de les espècies invasores", lamenta l'investigador Guillermo Guerao, que ha publicat diversos estudis sobre les dos espècies.

L'IRTA ha eliminat la línia de recerca de crustacis i l'efecte ecològic és ara mateix una incògnita

Pel que fa a la troballa més recent, és el primer cop que es documenta l'existència de poblacions de cranc blau a la Mediterrània occidental. Aquesta espècie és originària dels estuaris i les

Un dels exemplars de cranc blau americà capturats en els darrers mesos al delta de l'Ebre. / IRTA

aigües atlàntiques del continent americà, des del Canadà fins al nord d'Argentina, però se n'havia localitzat a les costes de l'Atlàntic entre el mar del Nord i Portugal, al mar Bàltic, la Mediterrània oriental o el Japó. L'estudi de Guerao i del també científic Diego Castejón deixa anar que el cranc blau podria estar colonitzant el delta de l'Ebre i reivindica la necessitat de fer un seguiment d'aquesta espècie a la zona, per tal de veure si la població s'hi acaba establint i si hi podria tindre efectes ecològics i econòmics.

Fins ara s'han trobat una femella dins la llacuna de la Tancada, un mascle al mar davant de la platja dels Eu-

caliptus i una femella capturada amb tresmall, el 5 de maig passat, a la punta del Racó de Sant Joan, dins la badia dels Alfacs.

GRAN I RESISTENT El cranc blau és omnívor, de gran mida i s'alimenta de mol·luscos, crustacis, petits peixos i matèria vegetal. El mascle capturat als Eucaliptus feia de longitud de closca 83 mil·límetres i d'ample, 200. És resistent a canvis de salinitat i temperatura (l'aigua a la Tancada pot variar entre els 10 i els 30 graus) i susceptible d'acomodar-se en estuaris i deltes. Les cites són aïllades a la península Ibèrica (ria del Guadalquivir, Gijón i

DESTACAT

Hamburguesa de cranc blau

■ El cranc blau és una de les delícies natives de la badia de Chesapeake, a la costa atlàntica dels Estats Units, on malgrat la contaminació que ha amenaçat per exemple les ostones de la regió, les aigües alberguen mariscos reconeguts gastronòmicament. D'entre els quals diuen que el cranc blau és el rei, i entre altres coses es fa servir per fer hamburgueses: carn de cranc, ou, nata líquida, pa ratllat, all i espècies. "És consumit i molt apreciat en diversos països. Potser això evitaria una proliferació excessiva d'aquesta espècie [al delta de l'Ebre] i fins i tot podria contribuir a la seua desaparició", planteja Guerao.

llacuna del Mar Menor), però podria trobar bones condicions per instal·lar-se al delta ebrenc: costa poc profunda, llacunes i embassaments d'aigua dolça li ofereixen un ventall de presenciacions que poden atendre el fet que les seues preferències d'hàbitat, segons afirma l'estudi, canvien amb l'edat, la mida i el sexe.

La identificació dels crancs es basa en la morfologia de la closca i la coloració blavosa. De les tres captures, un exemplar es va dipositar a les Col·leccions Biològiques de l'Institut de Ciències del Mar a Barcelona. Guerao explica a aquest setmanari que "posiblement han hagut més captures,

perquè hi ha pescadors de la Tancada que diuen haver-ne trobat més, però aquestes són les que ens han arribat a partir de trucades de la Confraria de la Ràpita i, desafortunadament, només podem seguir l'evolució de la població a partir d'avís dels pescadors". El mateix passa amb el *Dyspanopeus sayi*, en aquest cas molt més petit que el cranc autòcton i que també té predilecció per les llacunes, els deltes, les badies i els estrets. S'han capturat diversos mascles adults i femelles ovígeres des de 2005 i s'han analitzat mostres de larves detectades en el plancton de la badia dels Alfacs. Però poca cosa més. "Com que no és evident que facen mal [i la crisi ho omple tot], s'ajorna la resposta. Quan s'habilita un pressupost normalment és perquè hi ha un problema greu, com ara amb el caragol maçana", reflexiona Guerao. El *Dyspanopeus sayi* també és originari de la costa atlàntica nord-americana, però ja té una presència dispersa a la Mediterrània occidental. Acostumen a arribar-hi accidentalment, a través del trànsit marítim, per exemple.

L'investigador de l'IRTA es fa preguntes sobre els dos crancs invasors: "Hi ha poblacions estables? Es reprodueixen periòdicament? Quins recursos exploten per alimentar-se?". Sense respostes, "és més difícil predir el futur; només sabem l'efecte que han tingut a altres llocs del món i pot ser molt diversos", conclou. ■